

ποῦ δὲν ἴβραν ποτέ των εἰς τὸ στόμα μου, αἰέρα
 κ' ἔκαναν τὴν νύκτα μέρα.
 Βοηθεῖς τοῦ Ζορμπά,
 κ' ἐθε σήτωρ περ' ἀθήρας
 εἰς τὸ νῆμα κολυμπεῖ
 μὲς καινούριας κολυμβήθρας.

Βλέπω στοὺς κληροῦς ἐκείνους,
 τῆς πατρὸς τοὺς σωτήρας,
 βλέπω νέους χαρακτήρας
 ἀληθῶς ἀδαμαντίνους.

Τώρα θὰ τιμοῦν ἀξίαις
 καὶ τῆλθινὰ τὰ φῶτα,
 καὶ μεγάλας ἀτάξιας
 δὲν θὰ κάνουν ὅπως πρῶτα.

Ὅλοι μεγάλη δίαιτα θὰ κάνουν' σ'ὸ φαγὶ τῶν
 κ' ἄλλοι θὰ κέρνουν ὄριστα γιὰ τὴν διαγωγή των.
 Ἄλλὰ κ' ἀγακαλύφεις θὰ τυχόμεν ἀπανίας,
 κ' ὁ Ράλλη, μεχλιβάνη,
 εὐρήσε τὸ βοτάνι
 τῆς Ὑπουργομανίας.

Εἰς τὸν ἀνακαλύφαντα τιμὴ πολλὴ προσήκει,
 κ' ἐκείνος, ὅπου μαίνεται νὰ πάρ' Ὑπουργιλία,
 θὰ κέρνη, Περιπέτο μου, τὸ γιαντζὸ τοῦ Ράλλη,
 κ' ἔδωθε πάνε κ' ἄλλοι.

Ἐκείνους τοὺς ἁμαρτωλοὺς
 τῶν ἀποφράδων ἡμερῶν
 τοὺς βλέπω τώρα στήληδες
 μ' αἰσθήματα γενναία...
 πῶς εἰς ἄλητοτὸν καιρὸν
 ἔγιναν ἅλα νέαι.

Ὅπως μεγάλοι ὁ Στρατὴς μὲ τὸ σπαθὶ' σ'τὴ μέση,
 ἀλλὰ μεγάλοι κ' ὁ λαός, ποῦ στέκεται πλησίον τοῦ,
 μηδεὶς δὲ λόγος σήμερα καὶ σίγῃς ξερακέοι
 κρὸς ἄξιον ἐγκόμιον τῶν πόσων θαυμασιῶν σου.

Καὶ τώρα, Περιπέτο, χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης
 ταχὺ σου καὶ τὰ μάτια τέσσερα νὰ τὰ κινήης,
 καὶ πρόσσε ν' ἀκούσης καὶ πρόσσε νὰ ὄης
 τοὺς γέροντας τοὺς ἀρχήμους ὡς νέους εὐειδεῖς.

Μὴν εἰσαι σφαλατάς...
 σὺ δὲ καίνε... Βουβαῖου,
 κ' ἄνοψε τὰ γκαβὰ σου
 καὶ βλέπε Βουλευτάς.

Κι' ὁ Περιπέτης χειροκροτῶν μεταμορφώσεως Βουλευτῶν.

Π.—Τὶ βουλευταὶ κυτταῖον ἡμιδ' σ'τὴν ὄροφῃ...
 παντοῦ νεότερ' ἀνεί...
 θαρρεῖς, βρε Φασουλὴ μου, πῶς μὲ καμνὴ βαφῆ
 ἠνθικαν δλοὶ νεοί.

Κανένας τοὺς κληροῦς δὲν τοῦ ἀναγγαρίζει,
 κρὸς Μεφιστοφελῆς
 'στοὺς Φάουστ τῆς Βουλῆς
 νεότερα χαρίζει.

Βλέπω τὴν ἀναγέννησι
 'στοῦ καθενὸς τῆ μοῦρη,
 βλέπω τὴν ἀνακρίνισι
 'στὸν κύριον Βουδοῦρη.

Βλέπω τὴν σωτηρία μας 'στὸν Στάτ', 'στὸν Μπουφίδη,
 ἀλλὰ καὶ σ' ὄλους τοὺς λοικοὺς,
 ποθοῦνται τώρα μὲ σκοποὺς
 νὰ κάνουν κ' ἄλλαις δοκιμαίαις 'στὴν κοῦτρα τοῦ κασσίδη.

Στρώνονται μυριάς κλαδιά...
 τί πανήγυρις μεγάλη!..
 βρε καλῶς 'ὅτα τὰ παιδιὰ,
 ποῦ θ' ἄλλαζονε κεφάλι.

Βρε καλῶς 'στους τοὺς πατέρας...
 δὲν θ' ἀφίνου ὅπως πρῶτα
 τὰς ἀργίας των τὰς γαστέρας
 νὰ περνοῦν ζῶη καὶ κότα.

Βρε καλῶς 'στους, βρε καλῶς 'στους... τὸ Ρωμῆϊκο θ' ἄλλαξ...
 θὰ γυρῆτε Νουβλέτ',
 θὰ γυρῆτε ρουσφέτ',
 καὶ μοῦ λέν οἱ βουληφόροι, κἀπὶ κἀπὶ αἰθέρος φυλάξ.

Τέτοιο πρόγραμμα... παπὶ κἀπὶ κἀπ...
 τέτοιο πρόγραμμα... κἀπὶ κἀπὶ κἀπ...
 ἢ καρδιά μας θὰ πετᾷ
 γιὰ ἠψηλότερο σκοπὸ.

Σκέψεις ὀρθοῦς ἠψιλῆς,
 γιὰ ρουσφέτῃα μὴ μᾶς ψάλης,
 γιὰ ρουσφέτῃα σὸν μᾶς λές
 εἶναι ἀνὰ νὰ μᾶς προσβάλης.

Ὅσοι πρόφρασαν καὶ ἤφρανε, τοὺς γίνουνε χαλάλι,
 μὰ 'στὸ μέλλον τέτοιο πρόγραμμα θέλω προσβολὴ μεγάλη.

Πάψε πρᾶ νὰ μᾶς ἐδ λές...
 φροῦ 'στὸ τρις ἀνάθεμά το...
 τώρα φέρεις τῆς χολῆς
 τὸν πατέρον ἴνω κάτω.

Ὁ πατέρες προσηφίεις
 νέας ἀληθῶς Βουλῆς,
 νὰ πιστέψω σ' ὅ, τι λέτε;
 νὰ πιστέψης, Περιπέτε.

Κι' ἀπόρουμε κ' ἔμεις τώρα πῶς γ' αὐτὸ τὸ σαλοπρόγραμμα
 ἐκαλεῖται 'ἐπὶ χρόνους,
 κ' ἄκουσε γιὰ τοῦτο στόνους,
 στηθοκτύπημα καὶ κλάμμα.

Δὸν μοῦ λέτε, θὰ περνᾶτε δίχως κλιμασργία,
 'στὴν ἀνὸρθωσι τοῦ κρᾶτους κορὸς ἀργίας, θὰ γυρῆς;
 δὲν μοῦ λέτε, θὰ λουσάτε νὰ σᾶς δώσουν Ὑπουργεία;
 θὰ πηγαίνομε 'στὸν Ράλλη μὴ χαρὶ νὰ μᾶς γιαντζεῖ.

Ὅμως, πέστε μου κ' αὐτὸ...
 ἀπ' ὅπως σὲ μισοκτενέδες
 σὸν μεγάλο κουτενετέδες
 δὲν θὰ παίζετε κροσσοῖ;

Ὅχι... τοὺ λοιποὺ κανένας δὲν θὰ παῖξῃ τὸν κροσφοῦλη...
 Φ.—Κύτταξε τὸν Ἐδοτῆα, κύτταξε τὸν Κυρκακοῦλη.

**Δι' αμαρτίας πολλές θρηνηί
μετανοούσα Μεγαλόνη.**

Π. — Βλέπω τόσους Βουλευτάς,
Έξω γίνεται πομπή...

Φ. — Όμως με τους Προσβεντάς
δέν κυριάζω τον Ναμπή.

Π. — Έν τούτους συγχωρήσεται κι' έμένα τον κεφάλι
άκόμη μιάν ερωτήσι, πατέρες να σά; κάνω...
δταν νομοθετήματα ψηφίζονται μεγάλα
θά ρουχαλίσετε βασιλιά της έδρας σας άπάνω;
Έμένα νήματα θάχωμε τά μάτια μας γαρίδα
μόνο γιά την Πατρίδα.

Εβγες σας καλοί πατέρες... τώρα κι' άλλο σας ρωτάω...
θά μās κάνετε και Στάλο κι' άξιόμαχο Στρατό;

Κι' άκοιτάς γιά το ποιο βιάνα,
κι' άμφιβάλλετε... άμφιβάλλω...
δέν θά βλέπησ τίποτ' άλλο
παρά μόνο σακαράκι.

Θά έχασ' ή Ρωμηροσύνη τόσας σκάσιες της άψόγους
κι' όλο θ' άκοιτάς λεπίδες...

άίμα σας, λαμπροί πατέρες, με τους γένους σας τους λόγους
θά μās στρίψετε της βίδες.

Βλέπω με χαράν, πατέρες, πώς χαράμι δέν θά τρώτε
σάν και πρόβα τά ψωμί...
τώρα θέλωνας και μη
θά γενούμε πατριώται.

Μά γιά' άπέστε ενό θεό σας που θά βρήςτε τά λεφτά
γιά να γίνουν δά' αυτιά;
Είμαι μέν πωλός δ' κόπος,
μά θά γίνη κίποπος τρόπος
και θά τάβρουν όποις όποις.

Έλα φρούκτοις λεπίδι
και μήν κινήσ τον κουτό...
θά κοιπή με τό φαλλίδι
κάθε λούσο περιτό.

Τοιγαροθν ή' ού μήν άλλα
με άδο λόγια στρογγυλά

γιά σωτήρας κι' ό Στρατός κι' ό λαός θά μās κηρύσσει...

Φ. — Άγασέ τους τό λοιπόν, σερασιέ Μητροπολίτη.

Άγασέ τους τους πατέρας τών μεγαλογών άδωνών,
τούτους λερές θμνείτε,
τούτους καίδες προσκυνείτε,
και λαός άπερψύετε' στους αλώνς τών αλώνων.

Έξω της Βουλής ή μούλιας κι' όι νερόβραστίν λεπίδες...
ό Προεδριούργος θαβράζει και καθένας σιακή...
είλογεϊτε τους πατέρας και θαβράστε τους, κακίδες,
που θ' άφήσουν μά γιά πάντα τας μεθόδους του κακά.

Π. — Να κι' ό Ράλλης... ' στους κακίδες με κανάνησ σιμόνει
κι' όλο κάνει τόν στανρό του,
και γιά τόν συμπέθερό του
τό φυσά και δέν κρύώνει.

Φ. — Έρω χαράς άνέτειλεν ήμερα κατά πάντα
ό Ράλλης πώς με συγχινεί...
και ποιος ποτέ του λησμονεί
του Ράλλη τά σαράντα;

Με τόνο λέσι θλιβερό:
άησού, εανθό κεφάλι
έκει, που θάπινε νερό,
τώρα τό πίνουν άλλοι
με τόν Μαυρομυχλάη.

Από δὲν θὰ τὴν εἰσέτανα μίση μὲς σ' αὐτοῦ μου,
 κ' εἶπα μίση σ' τὴν Ἀρχὴ πῶς γὰ καλὰ θὰ ῥίξανα,
 μὰ τώρα χάσω κ' ἄπορ μὲ τὸν συμπέθερό μου
 σὺν βίεω τὴν ἐλάσωνα τῆς μεζονόου μου μεζονα.

Δὲν μ' ἀφίει τὸ συχάσω τὸ κατόρθωμα καὶ τούτου...
 δὲν εἶπατε... θέλει στήν
 σόνει καὶ καλὰ νὰ κἀνῃ,
 καὶ τρανὰ τραπέζια δίνει σ' τὴν ταράτσα τοῦ σπητιοῦ του.

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ κινήσω πῶς κ' εἶκοις εἰμπορεῖ
 νὸ κόμμα νὰ σιαρόση... μὰ μὲ πᾶνει τὸ μπουρὶ
 καὶ θ' ἀφήσω τῆς κατάντας, καὶ θ' ἀφήσω καὶ ταγὶ,
 κ' ἀρομαίνω θ' ἀκλάσω τὸ ζανάρη γὰ καγὰ.

Π.— Ὁ λόγος ἐταλείωσις κ' ἴδια πηγαίνω ἐξο...
 ζήτω τῆς νέας τῆς Βουλῆς, καὶ στάσου γὰ στὴς βρεῖω.

Ἦλθε μορφωτικὸς ὁ Κερκυραῖος.

Τὸ μάθατε τὸ ξαρκιὸν κ' ἀνέλπιστο μαντάτο;
 ὁ Κόντας ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς μὰς ἦλθε μὲ φορητό,
 κ' ἔτρεξαν φίλοι κρόθυμοι νὰ δοῦν τὸν κανακάρι
 κ' ὁ Μπαλακῆς μ' ἄτομομαλὶ ἐπῆγε νὰ τὸν πάρῃ.

Ἦλθε σιωτὸς καὶ λυγιστὸς μὲ χάρη καὶ φρεσκάδα,
 καὶ γὰ νὰ δεῖξῃ σὲ πολλοὺς πῶς τοῦ βασιτοῦ τὰ κότσα
 εἰς σὺν Ζιδηρόδρομο τοὺς κῆψι ποδαράδα
 χωρὶς νὰ μετᾷ σ' ἄτομομαλὶ, τραβῆν καὶ καρότσα.

Κόντε καλῶς σὲ βοήθαμι... τὸ γίγαις καλῶς σὰς βοήθα...
 εἰς ἴδια τὸν ἄπορ τὸν ἴδιον οἱ φίλοι χαμοσύναν...
 ἐγὼ μὰ εἶπα μὲ ἴδια... τοὺς εἶπα μὲ ἴδια...
 κ' ἔτρεξαν τὰ μάτια τῶν τὰ δοῦν ἂν εἶν ἐκείνος.

Ἐμπίδα πρὸς τοὺς φίλους, ὅπως πᾶντος εὐμεγῆς
 καὶ πρὸς τοὺς ἀπαρνεῖς,
 ὅπου μὲ πολλοὺς προσβείωσι καὶ μὲ τοῦτα καὶ μ' ἐκείνη
 ἐκονεῖται τὸν ἴδιον καὶ τὸν κῆρυμα τ' ὀρῆτινα.

Ἦλθε τὸν ῥοτοῦσαν; μὰ πῶς ἦταν κ' αὐτὸ
 νὰ ἐπαλλῆς σ' τὴν Ἀθήνα, Κορφοῦται λαρεῦτο;
 Μὴ ῥωτᾶτε, μὴ ῥωτᾶτε... γὰ χατῆρι σας καὶ μόνο
 ἀφῆσα καὶ τῆς Δουκάδες καὶ τὴν Ρόκα μου μὲ πόνο.

Τοῦ Κόντε μὲ μυστήριον πῶς τάχα θὰ λυθῆ;
 ἐνὸ μὲ εἶπατε τ' ἀπὸ πῶς θὰ παραιτηθῆ
 κ' ἐνὸ πᾶντοῦ τὸ φῶναξ μὲ τὴν τρομπομαρίνα,
 δὲν ἔχω τί τοῦ ἀκένιος μίση σ' αὐτοὺς τοὺς ἀλλοῦς
 ν' ἀφήσῃ τῆς Δουκάδες του καὶ γὰ τὴν Ἀθήνα
 ματὶ μὲ τὸν Μαριέτη του, τὸν Μίχο, καὶ τοὺς ἄλλοις.

Μήπως τὸ κόμμα τοῦ γραφῆν πῶς θὰ σκορπίσῃ τώρα
 καὶ τότε βάλτω ρήγανη κ' ἀντί Λεωνόρα;
 Μὴ πῶς συνέβῃ τὰς ἀυτομῆτας συνέβῃ κ' ἄλλο;
 πῶς ἀφῆσ' εἶται τοὺς Κορφοὺς, τῆς Ρότας, καὶ τὰ ἄλλα;
 κἀν μοιρῶν βέβαια συνέβῃ καὶ μεγαλο
 γὰ νὰ ἐπαλλῆς στὴς Βουλῆς τὰν ἴση καπάδα.

Κ' ὁ Θεοτόκης εἶπα σ' τοὺς γύρω προσφίλους
 ἴσως ἐγὼ νὰ μὴν ἴδω σ' τὴν σάλα τῆς Βουλῆς,
 οἶχ ἦτον ὁμοῦς ἀδοχῶμαι σὺν τὰ θεορεῖα
 ν' ἀκούω τὴν συζήτησι κ' ἴδια τὴν ρητορεία,
 κ' ἀπὸ ἡγῆθὰ θὰ κάθωμαι νὰ σὰς παρακαρῶνω,
 νὰ σὰς προσέχω, τζόγαις μου, καὶ νὰ σὰς καμαρῶνω.

Γιαμὰ τῆς τριετῆ ἐπιτοῦλας παρακαλῶ ν' ἀφήσετε
 κ' ἴδια τῆς Κυβερνήσεως τὰ μέτρα νὰ ψηφίσετε,
 ἀλλοθὺς ἐὰνὰ σὰς παρατῶ καὶ φεύγω γὰ τὴν Ρόκα
 χωρὶς σκοτοῦρα γὰ δουλειὰ, χωρὶς κατὸ γὰ δοῦσι...
 χίλιας φοραὶς τὸ φῶναξ, χίλιας φοραὶς σὰς τάχα
 πῶς εἶναι δισκόλ' ἢ δουλειὰ γὰ τὴν δική μου κορδα.

Καὶ τώρα πλησιάζετε τὰ φῶναξ σὰς ζεῖν
 σ' ἐμὲ τὸν ἀρχηγῶ...
 Τέτοια τοὺς εἶπα γλαστὸς κ' ἐπῆσαν οἱ φίλοι,
 κ' ἐπῆσαν κ' ἐγὼ.

Κ' ἐνὸ προτοῦ τοὺς εἶπα πῶς εἶχε καὶ μουκίσιαι
 καὶ στὴς Βουλῆς τὴν αἰθουσαν μπορεῖ νὰ μὴ πατήσῃ
 δὲν ἔχω ποῖς τὸν ἔσφιξῃ νὰ κατανοήσῃ πᾶσι
 κ' ἔκανε καὶ συνέταξῃ μὲ τὸν Μπαρομακῆ,
 καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἐπῆγε μὲ τὸ κόμμα
 κ' ἐπῆσαν τὸν Ρόμα.

